

Listopad... listopad...

To Triton troubil z dáli,
přes moře podzimu a zimy zbloudil sem
táhlý zvuk škeble a letí nad lesem,
nad útlým rákosím, nad habry, nad močály.

Otvírá se ti háj, blíží se palouk, zlátna,
mokřina blatouchů, vdechl jsi jejich jed,
klikatá vzpomínka se otáčela zpět,
listopad... listopad... dráp, lítost nenávratna.

Ivan Blatný: *Melancholické procházky* [1942], in: *Verše 1933–1953*, Brno 1995, s. 86

++++++

Zídka se rozpadla, a když ji překročíš,
uvidíš andílka, spícího, rozbitého,
na křídlech lišejník a plno dř, ó něho,
hroby jsou zarostlé a naklání se kříž.

Děšť v křoví šelestí, jako by klavír hrál,
jeskyně cypřišů je hluboká a stmělá,
jediný paprsek jak smyčec na anděla:
Spal s flétnou ve vlasech a mechem zarůstal.

Děšť bzučí v houštinách tichouнкé árie
a smývá tabulky, odnáší hudbu jména,
hřbitovem přechází minulá, dávná žena
a vítr listuje: Anežka... Marie...

A voda, křehký hrách, zrcadlí v kaluži
nárt, kotník, podpatek a důlek podkolenní.
Co pravil vítr? Vál, hvízdal si: Není, není
a nikdy nebyla, jen přes lucerny mží.

Nad každou krajinou jako by padal šat.
Markétko! V husté tmě se chvěje břicho skvoucí.
A z dvorce vyje pes, svržený z nebe. Noci!
Slyšíte údery do okovaných vrat.

Ivan Blatný: *Melancholické procházky* [1941], in: *Verše 1933–1953*, Brno 1995, s. 86

++++++

V zahrádkách za mostem se lesknou rýče. Jaro!
Jdeš nízko u řeky, kde pluje chladnou parou
kol malých ostrůvků bělostné hejno hus.
Cikáni jsou tu zas, bzučí si jejich brus,
bzučí si, hvízdá si svou píseň velmi starou:

V zahrádkách za mostem se lesknou rýče. Jaro!

Navečer u střílen a v světle Arény
jsou bledé dívenky. Neklidně přecházejí.
Nad září cirkusu se chvějí jejich sny.
V cihlách se leskne střep, plot mizí v beznaději.

Šeří se, vlhne vzduch, mrholí bezmála,
svit pestrých žárovek se tříští o kaluže.
Na náspu u trati je keřík plané růže.
Ó lásko, zimou zmodralá!

Ivan Blatný: *Melancholické procházky* [1941], in: *Verše 1933–1953*, Brno 1995, s. 92

++++++

Dvory

Nezvonil, neklepal. Nechala klíče trčet.
Osudy, život. Rozsvit' na schodech.
To kolem podle těch. Pak ještě zaobroubit.
Co je to? Medvěd. Nic jí nedává.
Dva metry padesát. Široký skoro třicet.
Z Dvorecké. Světlo. Od té švadleny.
Zsinalý starý dům. Za blikajícím oknem.
Byla tam ve smutku. A tiché cvik – cvik – cvik.
Kdo zemřel? Kremace. Dědečka, švagra, strýce.
Bůh všemohoucí. Smrká. Povolal.

A chumelilo se. Přes lampy starých dvorů.
Jak je ten vetešník. Co se tam dostane.
Domino hodiny zakašlal náhrdelník.
Trubači na koních přibouchl struny pták.
Klopýtla poháry v té zimě malíř písma.
To holt by žehličku vyliž mně zeleň žluť.
Aby tak ve vaně cinobr karmín šarlat.
Na lejstra telefon přijedu namazaná.
Kukátko deštníky vyžral mu skřípec. Hajzle!
A chume... Prsteny Co se tam dostane!

Tak padá večer sníh přes lampy starých dvorů.
Jak je ten ptáčník. Něco pro čížky.
Ona to nesnědla. Protože není čížek.
Konvičku! Sama. Škoda na zimu.
Děkuju, prosím. Už jsem zabalená.
Modistka vzala. Nechat na leto.
V sobotu kdyby. To bych byla ráda.
Studená. Sama. Dobrou. Dobrou noc.
Odešly. Ticho. Ticho. Klíče trčet.

Osudy, život, klíče, osudy.

1942

Ivan Blatný: Dvory [1942], sb. *Tento večer* [1945], in: *Verše 1933–1953*, Brno 1995, s. 111-2

++++++

U železničního mostu
Smutná píseň je ve vzduchu.
Langston Hughes

Drahá Albertinko
Marcel Proust

Druhá

U železničního mostu
Smutná píseň je ve vzduchu.
V smetí tlí dopis: „Drahá Albertinko!“
Sobota večer. Kdepak asi je?
Kytice, křeslo, v kterém sedávali,
A staré věci toho pokoje.
Kytici vyhodili koncem léta
A křeslo, v kterém sedávala teta,
Se zvolna rozpadá.

U železničního mostu
Smutná píseň je ve vzduchu.
Jak čmouha poletuje tiše po obloze.
A je to píseň válečného města,
Píseň starostí,
Starostí, smrtí, lásky, žárlivosti.
Studený vítr prohrabává smetiště,
Haraší v plechovkách a hvízdá na kosti.

U železničního mostu
Smutná píseň je ve vzduchu.
(V barácích za tratí se rozsvěcují světla.)
Na chvíli utkví v žlutém oblaku.
Vyzáblá děvčátka jdou k předměstskému kinu,
Je slyšet maďarštinu
Špinavých vojáků.
Tu tmavou řeč, tu tmavou skřípající violu.

Stál tady cirkus? Byli to cirkusáci
Tam v polích za konečnou stanicí?
Nějaký ženský hlas se stále vrací
S havranem na křtici.

Ö, ö, ü, ü, ty temné samohlásky,
Temné a oblé jako kadeře.
Večere plný vší!
Vší, potu, lásky,
Strádání, klepajících na dveře!

Vidím je vcházet do cizího bytu,
Do bytu, kde jsem také kdysi psal.
Mrtví se scházejí a šelestí tu.
Kytice, křeslo, stuhy a tak dál.
Už znáš mou píseň z pěti, šesti věcí,
Můj malý zpěv?
(V smetí tlí dopis: Albertinko... Ty...)
Stále se opakuje jako životy.

3. 3. 1945

Ivan Blatný: Druhá [1945], sb. *Tento večer* [1945], in: *Verše 1933–1953*, Brno 1995, s. 153-4